

РЕШЕНИЕ

№ 16565

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1052** по описа за **2026** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба Б. И. Ю., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Н. Г. срещу решение № 4591 от 17.12.2025г. на Софийския районен съд, НО, 10-ти състав, постановено по НАХД № 17820/2024 г. С решението е потвърдено издаденото от началник група в СДВР, отдел пътна полиция СДВР Г. В. Б. (НП) № 24-4332-027305 от 12.11.2024г., с което на касатора на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП са му наложени административни наказания „глоба” в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 (шест) месеца, а на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на Министъра на вътрешните работи (МВР) са му отнети и 10 контролни точки.

Касационната жалба навежда основания за неправилност на първоинстанционното решение, доколкото не прилага правилно материалния закон. Твърди се незаконност на процедурата по издаване на АУАН и НП. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2/2023г. на ВКС и ВАС, според което при липса на уведомяване за служебно прекратяване на регистрацията, не се носи административнонаказателна отговорност по чл.175, ал.3 ЗДвП. Моли се отмяна на решението и НП и присъждане на деловодни разноски.

В съдебното заседание касаторът, редовно пирзован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в съдебното заседание.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63в, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Касаторът е санкционирана за това, че на 11.07.2024г., около 10:35 ч. в [населено място], на [улица], с посока на движение от ул.А. към ул. Д., като при извършена проверка до кръстовището с ул. Л. е установено, че управлява МПС – лек автомобил марка „Ф. фиеста“, с рег. [рег.номер на МПС] , което е със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, поради нерегистрирането му от новия собственик в 2-месечен срок от придобиване на собствеността.

На водача Б. Ю. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 1332085 от 11.07.2024г. - за нарушение на чл.140, ал.1, пр.1 от ЗДвП.

Поради съмнение за извършване на престъпление материалите, касаещи поведението на жалбоподателя, с писмо рег. № 4332р-67505/23.08.2024г. от ОПП – СДВР е уведомен Началника на 06 РУ – СДВР за случая - с твърдения за съставомерност по чл.345, ал.2 от НК и е изпратена административно – наказателната преписка на 06 РУ – СДВР. В последствие била образувана пр. пр. № 45865/2024г. по описа на СРП, по която било разпоредено извършване на проверка по случая. С Постановление на прокурор от СРП от 24.10.2024г. (изведено в деловодството на СРП на 28.10.2024г.) е отказано образуването на досъдебно производство по материалите, съдържащи се в пр. пр. № 45865/2024г. по описа на СРП. Препис от прокурорския акт, ведно с материалите от преписката, е разпоредено да се изпратят на ОПП– СДВР за реализиране на административнонаказателна отговорност спрямо Б. Ю. по съставения АУАН.

Въз основа на АУАН било издадено и оспореното НП № 24-4332-027305 от 12.11.2024г.

С въззивното съдебно решение е потвърдено НП. Правилно в решението си СРС е приел, че АУАН и НП са издадени в сроковете по чл. 34 и по реда и във формата по чл.чл. 40, 42, 43, 53 и 57 от ЗАНН , както и от компетентни органи по чл.чл. 165, 186, ал. 1, ал. 5 и ал. 12 от ЗДвП във вр. чл.чл. 37, ал. 1, б. „б“, 39, ал. 2а и чл. 47, ал. 2 във вр. ал. 1, б. „а“ от ЗАНН, видно от Заповед № 513з-9737 от 13.09.2024г. на Директора на СДВР, Заповед № 8121К-12547 от 12.09.2024г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи. По делото не се спори , че правилно районният съд е приел гореописаната фактическа обстановка като изяснена по делото. В този смисъл, не се навеждат като касационно основание съществени процесуални нарушения по недопускане на допустими и относими доказателства. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по закона имат доказателствена сила до доказване на противното, което по делото не се установи.

Районният съд е обсъдил събраните по делото доказателства и е извел извод за доказаност на нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и защо не следва да се приеме в случая, че има нарушение на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Решението е правилно. Въз основа на правилно установени факти и след преценка на всички събрани по делото доказателства районният съд е направил обосновани и съответни на материалния закон изводи, които се споделят от настоящата инстанция и няма да бъдат преповтаряни. Същите не се променят от представените в хода на касационното производство писмени доказателства, защото в конкретния случай липсва спор кога е прехвърлен автомобила на „БТ ГРУП 2019“ ООД, чийто управител е касатора Б. Ю., както и относно това, че липсва осъществена пререгистрация на автомобила от същата в законоустановения срок.

Основния спорен момент в случая е дали жалбоподателят следва да носи отговорност за управление на нерегистрирано МПС или не. Настоящата съдебна инстанция констатира, че действително в конкретния случай е налице хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, която е причината за служебно прекратяване регистрацията на управляваното МПС. Същата обаче не съдържа в себе си задължения за водач на МПС, а единствено съдържа описание на изисквания, при които автомобилът се дерегистрира. С настъпването на тази дерегистрация се приема, че конкретното МПС не е регистрирано по надлежния ред съгласно изискванията на Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Ето защо и при констатирано управление на дерегистрирано МПС се осъществява от обективна страна състава на нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Изложените аргументи в касационната жалба, че тази хипотеза не попада в приложното поле на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП не се споделят с оглед изложените по-горе аргументи.

По отношение на субективната страна на осъщественото деяние от жалбоподателят, съдът счита че правилно е прието наличието на пряк умисъл у същия от въззивната инстанция. Изложени са подробни аргументи, които няма да бъдат преповтаряни. За пълнота ще следва да се посочи, че при дерегистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП няма задължение за уведомяване собственика на МПС. Това е разбираемо с оглед обстоятелството, че същият знае кога е придобил това МПС и кога изтича срокът му за пререгистрация.

Неоснователно е възражението на касатора, че за да може да бъде санкциониран по реда на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, то служебното прекратяване на регистрацията на МПС, като административен акт, следвало да му бъде съобщено, каквито са правилата на чл. 61 от АПК. Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП създава общо правило за поведение - по пътищата, отворени за обществено ползване, да се управляват само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. МПС със служебно прекратена регистрация, безспорно представлява нерегистрирано такова, въпреки наличието на табели с регистрационни номера. С разпоредбата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП законодателят е създал задължение за приобретателя на регистрирано пътно превозно средство в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрацията на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба. Разпоредбите на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП и чл. 186, ал. 1, т. 10 от Наредба № I - 45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни, предвиждат служебно прекратяване на регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. С цитираните две разпоредби на ЗДвП и Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на практика са уредени последствията от бездействието

на приобретателя на МПС. От текста на двете разпоредби се установява, че при наличие на така описаната хипотеза, службата по регистрация на превозни средства следва да направи отбелязване в автоматизираната система, законът не предвижда издаването на изрично властническо волеизявление от административен орган, с което да се констатира настъпилото по силата на закона погасяване на правото за временно ползване на регистрацията на придобитото превозно средство, не е регламентирано законовото задължение за уведомяване на нарушителите за направеното отбелязване. Т. уведомяване не се предвижда както в Закона за движение по пътищата, така и в Наредба № I-45/24.03.2020 г., третираща реда за прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства. В различните хипотези, предвидени в чл. 143 от ЗДвП, както и в чл. 186 от Наредба № I-45/24.03.2020 г., е предвидено уведомяване на собственика на превозното средство, с чл. 186, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. е регламентирано, че при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра. Не е предвидено, обаче, задължение за уведомяване на приобретателя при извършено на основание 186 ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. служебно прекратяване на регистрацията на съответното МПС, в случаите, когато прекратяването на регистрацията е поради неизпълнение на задължения на собственика за регистриране на МПС, каквото е настоящият случай. В този смисъл и по аргумент от противното от чл. 61 от АПК по отношение на касационния жалбоподател не е дължимо уведомяване за погасяване на правото му да ползва пътищата съгласно чл. 140, ал. 1 от ЗДвП с изтичането на срока по чл. 145, ал. 2 от ЗДвП.

Ето защо и в конкретния случай са неприложими разрешенията дадени в Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ВКС и ВАС. Именно с оглед на това и е споделим аргументът на въззивния съд за наличието знание или поне да има възможност и задължение да узнае за обстоятелствата, релевантни за нарушението от Б. Ю.. Ето защо се приема, че нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е осъществено и от субективна страна.

Като е съобразил гореизложеното, районният съд е постановил правилно решение.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. първо от АПК във вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4591 от 17.12.2025г. на Софийския районен съд, НО, 10-ти състав, постановено по НАХД № 17820/2024 г.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: